

Mennesker maatte derfor skærpes. Den naturlige Udvikling hos Ungdommen medførte, at fra Midten af 80'erne, maaske endda fra Begyndelsen af 80'erne, i forrige Aarhundrede og flere Aar igennem tog alle de unge Landsmænd 26 Maaneders Undervisningstid, uagtet selve Undervisningsplanen var anlagt paa, at de skulde gøre deres Arbejde færdigt paa 20 Maaneder. De unge reagerede kraftigt, de forstod, at de ikke kunde faa fat i saa meget af Stoffet, som var nødvendigt, og den, der havde Skoen paa, følte, hvor den trykkede. Som sagt, fra Midten eller Begyndelsen af 80'erne blev dette almindelig Praksis, og de klogeste derude brugte endda 32 Maaneder. I 1890 tog 18 unge Mennesker Eksamen, de havde alle brugt 26 Maaneder, enkelte endog 32. Autoriteterne saa i de Dage med Uvillie paa saadanne udskejende Tilbøjeligheder, og der blev da i 1887 nedsat en Kommission til at undersøge Undervisningsforholdene derude. Ifølge denne Kommissions Betænkning, Undervisningsraadets og Landbrugsministeriets Beslutning blev Landbrugsundervisningen nu ændret saaledes, at man gjorde det umuligt for Eleverne at arbejde 26 Maaneder paa Eksamens Erhvervelse. De skulde enten bruge de 20 Maaneder, hvorpaa Planen var bygget, eller et helt Aar mere, altsaa 32 Maaneder. Senere er der sket Ændringer deri, nemlig i 1906 og 1907, men i hvert Fald en halv Snes Aar, fra 1894 indtil den Periode, havde man med Magt sat sig imod den Bevægelse, som hos Ungdommen havde givet sig saa tydeligt et Udslag i 80'erne, og det uagtet de forskellige Lærerkrafter derude i Realiteten støttede Ungdommen. De var villige til og stillede alle Krav, kan man sige, om Undervisningstidens Udvidelse.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) udtalte sig i en historisk Redegørelse om, hvorledes Landbohøjskolen var opstaaet og de forskellige Studieklasser blevet samlet ved denne lærde Anstalt, som det ærede Medlem kaldte et Landbrugsuniversitet og det med fuld Ret, naar henses til den gavnlige og omfattende Undervisning, der foregaar af virkelig dygtige Videnskabsmænd paa alle Omraader. Alle maa beundre Landbohøjskolen og dens Virksomhed. Kun maa man gøre Undtagelse, fordi der ikke levnes Tid til de to efter min Mening allervigtigste Fag derude: Landbrugs- og Havebrugslære. Men jeg haaber nu, at vi er færdige med det andet Afsnit af Landbohøjskolens Undervisningsperiode. De 60 Aar har jeg altsaa

delt i 2 Perioder, og jeg forventer, at vi nu maa gaa ind i et nyt, tredje Afsnit, i hvilket det maa blive muligt at faa Opgaverne derude saaledes tilrettelagt og Studietiden forlænget, saa at Landbrugsundervisningen kan faa Lov at anvende den Tid, de unge Mennesker selv stiller Krav om. Det forekommer mig ejendommeligt, at Autoriteterne her i Landet paa det Tidspunkt, jeg her omtaler, kunde nære et saadant Fejlsyn og begaa et saadant Fejltrin at udvide Studiet for de Mænd, hvis fortjenstfulde Opgave det er at kurere syge Dyr, medens man indskrænkede Studietiden for de Mænd, hvis langt betydeligere Opgave det er at bevare Landets Husdyrstand sund og arbejdsdygtig. Thi at bevare den sund og arbejdsdygtig er af den allerstørste Betydning for hele vor Udvikling, og efter min Erfaring og mit Kendskab til de her omhandlede Forhold er der slet ingen Sammenligning mellem Betydningen af at kunne bevare Sundheden i videst Udstrækning — det er at forebygge Sygdomme — og det at forsøge at helbrede Sygdomme. Og selv om vore Veterinærer tilegner sig al den Viden, Veterinærstudiet byder, kan deres Arbejdes økonomiske Betydning for Samfundet absolut ikke sammenlignes med Betydningen af det Arbejde, de Mænd udfører, der staar som Vejledere og Foregangsmænd i Landbruget og Havebruget. Der maa derfor gives disse Mænd Adgang til paa rimelig og forsvarlig Maade at tilegne sig den Videnskab, hvorpaa hele den moderne Produktion, saa vel indenfor Landbrug som indenfor Havebrug, er bygget, og det glædede mig at høre den ærede sidste Taler (Vilhelm Rasmussen) udtale fuld Forstaaelse af Betydningen af, at den videnskabelige Skole ogsaa kom til at præge Undervisningen i Landbrug.

De Mænd, som har forhindret en rimelig og tidssvarende Udvikling af Landbrugsstudiet, har gjort sig skyldige i en Væsen fejl i Vurderingen af disse Forhold, nemlig den fremdeles at regne med, at Undervisningen i Landbrugsstudier paa Landbohøjskolen i første Række burde tage Sigte paa at skabe dygtige Foregangsmænd i Praksis, medens Forholdenes Udvikling saavel i det mindre som i det større Landbrug har medført, at Opgaven fortrinsvis var at skaffe Lærere til vore gode og betydningsfulde Landbrugsskoler samt Landbrugskonsulenter til vore Organisationer, Forsøgsledere specielt i Planteavl, men ogsaa i Dyreriget. Det er nu saaledes, at de allerfleste Landbrugskandidater